

Tob kapitola 1.

[1] Kniha příběhů Tóbita, syna Tóbiela, syna Chananiela, syna Adúela, syna Gebaela, syna Refáela, syna Reúela z potomstva Asiélova z kmene Neftalího, [2] který byl odveden do zajetí za dnů Šalmanesera, krále Asyřanů, z Tišbé ležícího na jih od Neftalíjské Kádeše v horní Galileji nad Chasórem směrem k západu, na sever od Peóru. [3] Já, Tóbit, jsem chodil po cestách pravdy a konal spravedlivé skutky po všechny dny svého života. Mnoho milosrdenství jsem prokázal svým bratřím a svému lidu, těm, kteří se mnou odešli jako zajatci do Ninive v zemi Asyřanů. [4] Když jsem byl ještě ve své krajině v zemi izraelské a byl jsem mladý, celý kmen mého otce Neftalího odpadl od domu mého otce Davida a od města Jeruzaléma, které bylo vyvoleno ze všech kmenů izraelských, aby tam všechny kmeny izraelské obětovaly. Tam byl posvěcen chrám, aby v něm přebýval Bůh. Byl vybudován pro všechna pokolení na věky. [5] Všichni moji bratři a dům mého otce Neftalího obětovali na každé hoře galilejské býčku, jež dal zhotovit izraelský král Jarobeám v Danu. [6] Často jsem já jediný putoval do Jeruzaléma k slavnostem, jak je zapsáno pro všechny Izrael věčným nařízením. Ubíral jsem se do Jeruzaléma s prvotinami úrod a s prvorozenými dobytčaty, s desátkou z dobytka a s prvotinami stříže ovcí. [7] Dával jsem je kněžím, synům Áronovým, pro oltář. Desátky z obilí, vína, oleje, granátových jablek, fíků a jiných plodů jsem dával synům Léviho, konajícím službu v Jeruzalémě. Druhý desátek jsem prodával po šest let za stříbro a odcházel jsem a použil toho každoročně v Jeruzalémě. [8] Dával jsem to sirotkům, vdovám a přistěhovalcům, kteří žili společně s Izraelci. Přinášel jsem a dával jim to každý třetí rok; jedli jsme to podle nařízení zákona Mojžíšova a podle příkazů, které mi dala Debóra, matka Chananiela, našeho děda, neboť můj otec zemřel a zanechal mě jako sirotka. [9] Když jsem se stal mužem, vzal jsem si ženu z potomstva našeho rodu, zplodil jsem s ní syna a nazval ho jménem Tóbijáš. [10] Když jsem byl jako zajatec odveden do Asýrie a začal tam žít v zajetí, odešel jsem do Ninive. Všichni moji bratři a ti, kdo byli z mého rodu, jedli pokrmu pohanů. [11] Já však jsem se stěhl toho, abych jedl pokrmu pohanů. [12] Protože jsem pamatoval celou svou duši na svého Boha, [13] dal mi Nejvyšší milost a přízeň u Šalmanesera. Nakupoval jsem pro něho vše, co bylo potřebí. [14] Chodíval jsem do Médie a nakupoval jsem tam pro něho, dokud nezemřel. V krajině médské jsem uložil u bratra Gebaela, syna Gabriho, měšce s deseti talenty stříbra. [15] Když Šalmaneser zemřel, stal se po něm králem jeho syn Sancherib. Cestám do Médie byl konec a už jsem do Médie nemohl odejít. [16] Za dnů Šalmaneserových jsem vykonal mnoho milosrdenství svým bratřím, těm, kdo byli z mého pokolení. [17] Dával jsem svůj chléb hladovějícím a oděv nahým, a když jsem se dozvěděl, že někdo z mého národa zemřel a byl pohozen za ninivské hradby, pohřbil jsem ho. [18] Také když někoho dal Sancherib zabít, když odtáhl z Judska za dnů soudu, který nad ním vykonal nebeský Král pro jeho rouhání, jež rouhavě vyslovil, i toho jsem pohřbil. Mnohé z Izraelců totiž dal zabít v hněvu a já jsem tajně bral jejich těla a pohřbíval jsem je. Sancherib dal po nich pátrat, ale nenalezl je. [19] Jeden z Ninivanů odešel a žaloval na mne králi, že já je pohřbívám. Tu jsem se ukryl. A když jsem se dozvěděl, že to král o mně ví a že mě hledají, aby mě zabili, dostal jsem strach a uprchl jsem. [20] Všechn můj majetek byl mi uloupen a nebylo mi ponecháno nic, co by nebylo zabaveno pro královskou pokladnu, kromě mé manželky Chany a mého syna Tóbijáše. [21] Neuplynulo ani čtyřicet dní a krále zabili jeho dva synové a utekli do hor Araratu. Místo něho se stal králem jeho syn Esarchadón a ten ustanovil Achíkara, syna mého bratra Chanáela, správcem veškerého hospodaření svého království. Měl nejvyšší moc v celé zemské správě. [22] Tehdy se Achíkar za mne přimluvil a já jsem se vrátil do Ninive. Achíkar byl totiž nejvyšší královský číšník, strážce pečeti, zemský správce a hospodář za Sancheriba, krále Asyřanů, a Esarchadón ho znovu dosadil do jeho úřadu. Byl to můj synovec, z mého příbuzenstva.

Tob kapitola 2.

[1] Za krále Esarchadóna jsem se vrátil domů a byla mi vrácena má žena Chana a syn Tóbijáš. O naší slavnosti letnic, což je svátek týdnů, byla mi připravena výborná hostina a já jsem usedl k jídlu. [2] Když mi prostřeli stůl a připravili množství pokrmů, řekl jsem svému synovi Tóbijášovi: "Synu, vyjdi ven, a kohokoli najdeš chudého z našich bratří z ninivských zajatců, který celým srdcem pamatuje na Hospodina, přiveď jej a bude jíst společně se mnou. Hle, počkám na tebe, synu, dokud nepřijdeš." [3] Tóbijáš vyšel hledat někoho chudého z našich bratří. Když se vrátil, řekl: "Otče!" Vyzval jsem jej: "Mluv, synu!" Odpověděl: "Hle, jeden z našeho národa byl zavražděn a je pohozen na tržišti. Leží tam zardoušený." [4] Vyskočil jsem a opustil hostinu dřív, než jsem z ní cokoliv okusil; odnesl jsem ho z ulice a uložil do jednoho z domků, dokud nezapadlo slunce. [5] Potom jsem se vrátil, umyl se a začal se zármutkem pójídat chléb. [6] Vzpomněl jsem si na slovo proroka, které pronesl Ámos v Bét-elu: "Vaše slavnosti budou proměněny ve smutek, všechny vaše písně v žalozpěv." A dal jsem se do pláče. [7] Když zapadlo slunce, šel jsem, vykopal hrob a pohřbil jsem ho. [8] Moji sousedé se mi posmívali. Říkali: "Vůbec se nebojí. Už jednou kvůli této věci po něm pátrali. Měl být zabit, ale uprchl. A hle, zase pohřbívá mrtvé." [9] Té noci jsem se umyl, vešel do svého nádvoří a uleh u jeho zdi. Pro horko jsem neměl přikrytou tvář. [10] Nevěděl jsem, že na zdi nade mnou jsou vrabci. Jejich teplý trus mi padl do očí a způsobil mi bílý zákal. Chodil jsem k lékařům, abych se léčil. Ale čím víc mě mazali léky, tím víc slábly mé oči bílým zákalem, až jsem zcela oslepl. Zrak mi nesloužil čtyři roky. Všichni moji bratři nade mnou truchlili a Achíkar se po dva roky, dokud neodešel do Elymaidu, staral o mou obživu. [11] V oné době má žena Chana konala za mzdu ženské práce. [12] Posílala je zákazníkům a oni jí platili mzdu. Sedmého dne měsíce dystra dokončila tkaní a poslala tkaninu zákazníkům. Ti jí dali plnou mzdu a přidali jí kozlíka k hostině. [13] Když přišla ke mně, kozlík začal mečet. Zavola jsem ji a otázal se: "Odkud je to kůzle? Snad není kradené? Vrat' je jeho majitelům! Není nám dovoleno jíst nic kradeného." [14] Odpověděla mi: "Bylo mi to přidáno jako dar ke mzdě." Ale nevěřil jsem tomu a domlouval jí, aby kůzle vrátila majitelům. Vzplanul jsem proti ní hněvem. Tu mi řekla: "Kam se poděly tvé skutky milosrdenství? Kam se podělo tvé spravedlivé jednání? Teď se ukázalo, co jsi zač!"

Tob kapitola 3.

[1] Hluboce v duši zarmoucen zavzlykal jsem a dal jsem se do pláče. Se vzlykáním jsem se začal modlit: [2] "Spravedlivý jsi, Hospodine, všechny tvé skutky jsou spravedlivé a všechny tvé cesty jsou milosrdenství a pravda. Ty soudíš celý svět. [3] Nyní, Hospodine, rozpomeň se na mne, pohled' a neodsuzuj mě za mé hříchy a za prohřešky z nevědomosti mé i mých otců, kteří před tebou zhřešili. [4] Neposlechl jsem tvá přikázání. Vydal jsi nás za kořist, do zajetí a na smrt, za předmět posměchu, pomluvy a hanobení ve všech pronároděch, mezi něž jsi nás rozptýlil. [5] Spravedlivé jsou jistě četné tvé soudy, které jsi na mně vykonal pro mé hříchy, protože jsme neplnili tvá přikázání a nežili před tebou v pravdě. [6] Učiň tedy se mnou, jak se ti líbí, a poruč, aby mi byl odňat můj duch, abych byl vzat pryč ze země a stal se zemí. Lépe by bylo, abych zemřel, než abych žil, protože musím poslouchat lživá hanobení a mám velký smutek. Přikáž, Hospodine, abych byl vzat z této tísně; vezmi mě do místa věčnosti a neodvracej ode mne svou tvář, Hospodine. Lépe by bylo, abych zemřel, než abych hleděl na mnohou tíseň ve svém životě; dej, abych už neslyšel hanobení." [7] Toho dne se v médských Ekbatanech přihodilo Sáře, dceři Reúela, že i ona uslyšela hanobení od jedné ze služek svého otce [8] kvůli tomu, že byla sedmkrát

provdána za muže, ale zlý démon Asmodaj je všechny zabil dřív, než s ní mohli manželsky žít. Služka jí řekla: "Ty své muže zabíjíš! Byla jsi provdána už za sedm mužů a po žádném z nich nemáš jméno. [9] Proč si na nás vyléváš zlost za to, že tví muži zemřeli? Táhní za nimi, ať nevidíme navěky od tebe ani syna, ani dceru!" [10] Onoho dne se v duši zarmoutila a dala se do pláče. Vystoupila na střechu do pokojíka svého otce a chtěla se oběsit. Ale rozmyslela si to a řekla si: "Což nebudou pak hanobit mého otce a nebudou mu říkat: 'Měl jsi jedinou milovanou dceru a ta se oběsila pro své zlé činy? A přivedu svého starého otce v zármutku do podsvětí. Správnější pro mne bude neoběsit se, ale vyprosit si na Hospodinu, abych zemřela a nikdy už v životě neslyšela hanobení.'" [11] V tu chvíli vztáhla ruce k oknu a modlila se slovy: "Požehnaný jsi, Bože milosrdný, a požehnané jméno tvé navěky. Všechna tvá díla ti budou dobrořečit navěky. [12] Hle, k tobě pozvedám svou tvář i zrak. [13] Poruč, abych byla vzata pryč ze země a neslyšela už hanobení. [14] Ty víš, Panovníku, že jsem čistá, prostá vši nečistoty styku s mužem. [15] Neposkvrnila jsem své jméno ani jméno svého otce v zemi, kde jsem v zajetí. Jsem jediná dcera svého otce a on nemá syna, který by po něm dědil; nemá ani bratra ani blízkého příbuzného, abych jednou byla jeho ženou. Už sedm mužů mi zahynulo. Proč mám ještě žít? A jestliže to není tvá vůle zbavit mě života, Hospodine, slyš, jak mě lidé hanobí." [16] V tu chvíli byla vyslyšena modlitba obou před slávou Boží. [17] Byl poslán Refáel, aby oba uzdravil: Tóbita, aby zbavil jeho bílého zákalu, aby viděl svými očima světlo Boží, a Sáru, dceru Reúelovu, aby dal za ženu Tóbitovu synu Tóbijášovi a osvobodil ji od zlého démona Asmodaje. Tóbijášovi bylo totiž určeno, že ji dostane přede všemi, kdo by si ji chtěli vzít. V té době se navrátil Tóbit z nádvoří do svého domu a Sára, dcera Reúelova, sešla z pokojíka na střeše .

Tob kapitola 4.

[1] Onoho dne si vzpomněl Tóbit na stříbro, které uložil u Gebaela v médských Ragách, [2] a řekl si v duchu: "Hle, žádal jsem si smrt. Měl bych však zavolat svého syna Tóbijáše a povědět mu o tom stříbře, dřív než zemřu." [3] Zavolal tedy svého syna Tóbijáše, a ten k němu přišel. Řekl mu: "Řádně mě pohřbi! Cti svou matku a neopouštěj ji po všechny dny jejího života. Dělej, co se jí líbí, a ničím nezarmučuj jejího ducha. [4] Pamatuj na ni, synu, že mnoho zkusila, než ses narodil. Až zemře, pohřbi ji vedle mne v jednom hrobě. [5] Po všechny své dny, synu, měj na paměti Hospodina. Nehřeš a nepřestupuj jeho přikázání. Jednej spravedlivě po všechny dny svého života a nechoď po cestách nepravosti. [6] Vždyť ti, kdo se drží pravdy, budou mít zdar ve svém počínání. [7] Všem, kdo činí spravedlnost, prokazují milosrdenství z toho, co máš. A když prokazuješ milosrdenství, ať tvé oko nezávidí. Neodvracej svou tvář od žádného chudáka, aby se neodvrátila Boží tvář od tebe. [8] Prokazují milosrdenství podle toho, jak hodně máš; máš-li málo, neboj se prokazovat milosrdenství i z mála. [9] Dobrý poklad si tím ukládáš pro den nouze. [10] Milosrdenství totiž vysvobozuje ze smrti a nenechá tě, abys vešel do temnoty. [11] Milosrdenství je výborným darem pro všechny, kdo je prokazují před tvářmi Nejvyššího. [12] Chraň se, synu, všeho smilstva a především si vezmi ženu z potomstva svých otců. Neber si ženu cizinku, která není z kmene tvého otce, protože jsme synové proroků. Noe, Abraham, Izák, Jákob, to jsou naši otcové od věků. Pamatuj, synu, že ti všichni si vzali ženy z dcer svých bratří a byli požehnáni ve svých dětech, a jejich potomstvo dostane zemi za dědictví. [13] Hle, synu, miluj své bratry a nevyvyšuj se v duchu nad ně ani nad syny a dcery svého lidu, že by sis nechtěl vzít z nich ženu. Vždyť v povyšování je zkáza a mnohý nepokoj, v neúčinnosti je ponížení a velká bída. Neúčinnost je matka hladu. [14] Nezadržuj u sebe mzdu žádnému člověku, který bude u tebe pracovat, ale hned mu ji vyplat. Budeš-li sloužit Bohu, bude odplaceno tobě. Měj se na pozoru, synu, při všech svých činech a buď ukázněný ve všem svém chování. [15] Co sám nenávidíš, nikomu nečiň! Nepij víno až do opilosti, a necht' s tebou po tvých cestách nechodí opilství. [16] Ze svého chleba dávej hladovému a ze svých oděvů nahým. Všim, čeho máš přebytek, prokazují milosrdenství, a tvé oko ať nezávidí, když prokazuješ milosrdenství. [17] Rozdávej štědře své chleby nad hrobem spravedlivých, ale nedávej hříšníkům. [18] Vyžádej si radu u každého rozumného člověka a žádnou užitečnou radou nepohrdej. [19] V každé době dobrořeč Hospodinu, svému Bohu, a vypros si od něho, aby tvé cesty byly přímé a všechny tvé stezky a záměry se zdařily. Žádný národ nemá v moci svůj záměr, nýbrž sám Hospodin jim dává všechno dobré. Koho však chce, ponižuje Hospodin až do nejhlubšího podsvětí. Nuže, synu, pamatuj na tyto příkazy, ať se ti nevytratí ze srdce. [20] A nyní ti povím o deseti talentech stříbra, které jsem uložil u Gebaela, syna Gabriho v médských Ragách. [21] Neboj se, synu, že jsme zchudli. Máš mnoho dobrého, jestliže se bojíš Boha, utíkáš od všeho hříchu a činíš dobře před Hospodinem, svým Bohem."

Tob kapitola 5.

[1] Tehdy odpověděl Tóbijáš svému otci Tóbitovi: "Všechno, cos mi přikázal, otče, budu činit. [2] Ale jak to budu moci od něho převzít? On nezná mě a já neznám jej. Jaké mu dám znamení, aby mě poznal, uvěřil mi a dal mi to stříbro? Ani neznám cestu do Médie, abych tam došel." [3] Tehdy Tóbit svému synu Tóbijášovi odpověděl: "Vlastní rukou se mi podepsal a já jsem to učinil také. Rozdělili jsme potvrzení na dvě části a každý jsme si vzali jednu. Uložil jsem to potvrzení se stříbrem. Hle, už je tomu dvacet let, co jsem to stříbro uložil. Nyní si najdi, synu, spolehlivého člověka, který půjde s tebou. Budeme mu platit mzdu, dokud se nenavrátil. Přines od Gebaela to stříbro." [4] Tóbijáš odešel hledat člověka, který by s ním šel do Médie a byl obeznán s cestou. Vyšel a nalezl Refáela, anděla, jak stojí před ním, ale nepoznal, že to je anděl Boží. [5] Řekl mu: "Odkud jsi, mladíku?" Ten mu odpověděl: "Ze synů izraelských, tvých bratří, a přišel jsem sem hledat práci." Otázal se ho: "Znáš cestu, kudy se chodí do Médie?" [6] Refáel mu řekl: "Ano, často jsem tam byl a dobře znám všechny cesty. Častokrát jsem šel do Médie a našel jsem přístřeší u Gebaela, našeho bratra, který bydlí v médských Ragách. Z Ekbatan do Rag je to celkem dva dny cesty, leží totiž v horách." [7] Tóbijáš jej požádal: "Počkej na mne, mladíku. Půjdu k otci, abych mu to oznámil. Potřebuji totiž, abys šel se mnou. Dám ti tvou mzdu." [8] On mu odpověděl: "Nuže, já posečkám, jenom se nezdržuj." [9] Tóbijáš odešel a oznámil svému otci Tóbitovi: "Hle, nalezl jsem člověka z našich bratří, synů izraelských." Otec mu odpověděl: "Zavolej mi toho člověka, abych se dozvěděl, jaký je jeho původ, z kterého je kmene a je-li spolehlivý, aby šel s tebou, synu." [10] Tóbijáš vyšel, zavolal ho a řekl mu: "Mladíku, můj otec tě volá." Přišel tedy k němu a Tóbit jej první pozdravil. A on mu řekl: "Přeji ti mnoho dobrého." Tóbit mu odpověděl: "Co dobrého mě ještě může potkat? Jsem člověk, jemuž neslouží oči, a nevidím nebeské světlo, ale ležím ve tmách jako mrtví, kteří nikdy světlo nespátří. Jsem zaživa mezi mrtvými, hlas lidí slyším, ale nevidím je." Refáel mu řekl: "Buď dobré mysli. Tvé vyléčení je už u Boha blízko. Buď dobré mysli." Tóbit mu řekl: "Můj syn Tóbijáš chce jít do Médie. Budeš moci jít s ním a vést jej? Dám ti tvou mzdu, bratře." On mu odpověděl: "Budu moci jít s ním, znám všechny cesty. Často jsem cestoval do Médie a prošel jsem v ní všechny roviny i pohoří. Znáš všechny cesty do ní." [11] Otázal se ho: "Z jakého jsi rodu a z jakého kmene? Pověz mi to, bratře!" [12] Refáel řekl: "Proč potřebuješ znát kmen?" Tóbit mu odpověděl: "Chci znát podle pravdy, čím jsi syn, bratře, a jaké je tvé jméno." [13] Řekl mu: "Jsem Azarjáš, syn velkého Chananjáše z tvých bratří." [14] Tóbit mu řekl: "Kéž se vrátíš ve zdraví a šťastně, bratře. A nerozhořčuj se na mě, bratře, že jsem chtěl znát pravdu a tvůj rod. Ty jsi můj bratr a jsi ze znamenitého a dobrého pokolení. Znal jsem Chananjáše i Nátana, dva syny velkého Šemajáše. Oni spolu se mnou chodívali do Jeruzaléma, se mnou se tam klaněli Hospodinu a nepobloudili. Tvoji bratří jsou dobří lidé, jsi z dobrého kořene. Kéž je tvůj návrat šťastný." [15] Dále mu řekl: "Dávám ti jako mzdu drachmu na den a co potřebuješ, podobně jako svému synu. [16]

Jdi s mým synem a ještě ti přidám na mzdu." [17] Refáel mu odpověděl: "Půjdu s ním. Neboj se, ve zdraví odejdeme a ve zdraví se k tobě vrátíme, protože cesta je bezpečná." Tóbit mu řekl: "Buď požehnan, bratře." A zavolal svého syna a vyzval jej: "Připrav se, synu, na cestu a odejdi se svým bratrem. Bůh, který je v nebesích, ať vás tam ochrání a přivede vás opět ve zdraví ke mně, jeho anděl ať vás provází svou ochranou, synu." Tóbijáš vyšel, aby se vydal na cestu. Políbil svého otce a matku. Tóbit mu řekl: "Jdi ve zdraví." [18] Jeho matka se dala do pláče a řekla Tóbitovi: "Proč jsi poslal pryč mé dítě? Což není oporou našich rukou, což nevchází a nevychází před námi? [19] Kéž by ti nešlo o stříbro; ať se stane smetím, když jde o naše dítě. [20] Jak je nám od Hospodina dáno žít, to nám stačí." [21] Tóbit jí řekl: "Nestarej se! Ve zdraví naše dítě odchází, ve zdraví se k nám vrátí. Tvé oči to uziří v ten den, kdy k tobě ve zdraví přijde. [22] Nestarej se, neboj se o ně, sestro. Dobrý anděl je bude provázet, jeho cesta se vydaří a vrátí se ve zdraví." Přestala tedy plakat.

Tob kapitola 6.

[1] I odešel mládenec a anděl s ním. Také pes běžel s ním a doprovázel je. Vydali se tedy na cestu oba, a když je zastihla první noc, přenocovali u řeky Tigridu. [2] Mládenec sestoupil, aby si v řece Tigridu umyl nohy. Tu se vymrštila z vody velká ryba a chtěla mládenci ukousnout nohu. Začal křičet, [3] ale anděl na mládence zavolal: "Chyť tu rybu a pevně ji drž." Mládenec uchopil rybu a přinesl ji na břeh. [4] Anděl mu řekl: "Rozřízni tu rybu, vyjmi z ní žluč, srdce a játra a uschovej u sebe; ostatní vnitřnosti zahod. Žluče, srdce a játer lze užít jako léku." [5] Mládenec rozřízl rybu, vybral z ní žluč, srdce a játra. Část ryby upekł a snědl, část z ní nechal k nasolení. [6] Oba šli společně dál, až se přiblížili k Médii. [7] Tehdy se mládenec otázal anděla: "Azarjáši, bratře, co je to za lék v srdci a játrech ryby a ve žluči?" [8] Odpověděl mu: "Co se týče srdce a jater ryby, proměň je v dým před mužem či ženou, které trápí démon nebo zlý duch, a všechno trápení od nich odejde a navěky ho budou zproštěni. [9] A když se žlučí pomažou oči člověka, jemuž se na nich udělal bílý zákal, a dýchne se na ně, na ten bílý zákal, oči budou uzdraveny." [10] Když přišli do Médie a přibližovali se k Ekbatanám, [11] řekl Refáel mládenci: "Tóbijáš, bratře!" On odvětil: "Mluví!" I řekl mu: "Je třeba, abychom této noci přenocovali pod Reúelovou střechou. Ten člověk je tvůj příbuzný. Má dceru a její jméno je Sára. [12] Kromě Sary nemá ani syna ani dceru. Ty jsi její nejbližší příbuzný ze všech lidí, kteří by jí mohli obdržet. A máš právo obdržet i to, co má její otec. To děvče je velice rozumné, zdatné a krásné a její otec je ušlechtilý." [13] A dodal: "Máš právo si ji vzít. Poslyš mě, bratře, promluvím s otcem o tom děvčeti tuto noc, abychom ji dostali za nevěstu pro tebe. Až se vrátíme z Rag, vystrojíme jí svatbu. Víím, že Reúel ti ji nemůže odepřít nebo ji slíbit jinému. Podle ustanovení Mojžíšovy knihy by propadl smrti, bude-li vědět, že ty máš dědické právo před kterýmkoli mužem vzít si ji za ženu. Nuže, slyš mě, bratře, promluvíme o tom děvčeti této noci a zasnoubíme ti ji. Až se vydáme na zpáteční cestu z Rag, vezmeme ji s sebou a dovedeme ji do tvého domu." [14] Tehdy namítl Tóbijáš Refáelovi: "Azarjáši, bratře, slyšel jsem, že už byla dána sedmi mužům, a ti zemřeli ve svých svatebních komnatách té noci; jakmile k ní vcházeli, umírali. Slyšel jsem, že se o nich říká, že je zabíjí démon. [15] A já se bojím; jí sice neubližuje, ale kdo by se k ní chtěl přiblížit, toho usmrtí. Jsem jediný syn svého otce. Kéž nezemřu a neuvedu život svého otce a své matky s trápením nade mnou do hrobu. Nemají jiného syna, aby je pohřbil." [16] Anděl mu odpověděl: "Což se nepamatuješ na příkazy svého otce, že ti přikázal vzít si ženu z domu svého otce? Nuže, poslyš mě, bratře, neměj starost kvůli tomu démonu a vezmi si ji. Já víím, že této noci ti bude dána za ženu. [17] Až k ní vejdeš do svatební komnaty, vezmi část jater a srdce té ryby a vlož na žhavý popel z kadidla. Až vystoupí vůně a démon ji ucítí, uteče a už se u ní neobjeví po všechny věky. [18] Kdykoli budeš s ní, nejprve oba povstaňte k modlitbě a prostě nebeského Pána, aby se vám dostalo milosti a vysvobození. Neboj se, tobě je určena od věků. A ty ji vysvobodíš a půjde s tebou. Mám za to, že s ní budeš mít děti a budou ti jako bratři. Nestarej se!" [19] Když Tóbijáš uslyšel slova Refáelova, že je Sára jeho sestrou z potomstva jeho otcovského domu, velmi si ji zamiloval a přilnul k ní celým srdcem.

Tob kapitola 7.

[1] Když přišli do Ekbatan, řekl Tóbijáš Refáelovi: "Azarjáši, bratře, doved' mne hned k Reúelovi, našemu bratru." Dovedl jej do domu Reúelova. Zastihli ho, jak sedí u dveří do nádvoří. Pozdravili ho první a on odpověděl: "Srdečně vás zdravím, bratři, dobře jste ve zdraví došli!" A uvedl je do svého domu. [2] Reúel řekl své ženě Adně: "Jak je tento mladík podobný mému bratru Tóbitovi!" [3] Adna se jich zeptala: "Odkud jste, bratři?" Odvětili jí: "Jsme ze synů Neftalího, z těch, kteří byli odvléčeni jako zajatci do Ninive." [4] Řekla jim: "Znáte našeho bratra Tóbita?" Odvětili jí: "Známe ho." [5] Otázala se jich: "Je zdravý?" Odvětili jí: "Je zdravý a naživu." Tóbijáš dodal: "Je to můj otec." [6] Reúel vyskočil, políbil ho a dal se do pláče. Promluvil k němu a řekl: "Buď požehnan, chlapče, synu ušlechtilého a dobrého otce. Jaké neštěstí ho postihlo, že oslepl, takový spravedlivý a milosrdensťv čínící muž!" Padl Tóbijášovi, synu svého bratra, kolem krku a dal se do pláče. [7] Také jeho žena Adna se dala do pláče nad ním. A jejich dcera Sára dala se do pláče rovněž. [8] Reúel porazil berana ze stáda a připravil jim bohaté pohoštění. [9] Když se vykoukali, umyli a usedli k jídlu, řekl Tóbijáš Refáelovi: "Azarjáši, bratře, řekni Reúelovi, aby mi dal Sáru, mou sestru." [10] Reúel zaslechl ta slova a řekl chlapci: "Jez a pij a spi sladce této noci. Není člověka, který by měl právo vzít si mou dceru Sáru, kromě tebe, bratře. Nemám ani možnost dát ji jinému muži než tobě, protože ty jsi můj nejbližší příbuzný. Ale povím ti celou pravdu, chlapče. [11] Dal jsem ji už sedmi mužům z mých bratří a všichni zemřeli té noci, kdy k ní vcházeli. Nyní tedy, chlapče, jez a pij. Hospodin to při vás dokoná." [12] Tóbijáš řekl: "Ne, nebudu už jíst ani pít, dokud nevyřídíš mou věc." Reúel mu odvětil: "Dobrá. Je ti dána podle ustanovení Mojžíšovy knihy. Také z nebe je souzeno, aby ti byla dána. Vezmi si svou sestru. Od nynějška jsi jejím bratrem a ona je tvou sestrou. Je ti dána ode dneška až na věky. Nebeský Pán ať vám dá zdar této noci, chlapče, a způsobí vám milosrdensťv a pokoj." [13] Reúel zavolal svou dceru Sáru. Když k němu přišla, vzal ji za ruku, dal ji Tóbijášovi a prohlásil: "Přijmi ji. Podle Zákona a podle ustanovení zapsaného v Mojžíšově knize ti ji dáváme za manželku. Měj ji za ženu a odved' ji k svému otci ve zdraví. A nebeský Bůh ať vás provází svým pokojem." [14] Zavolal její matku a řekl jí, aby přinesla list. Sepsal manželskou smlouvu, že mu ji dávají za ženu podle ustanovení Mojžíšova zákona. Poté začali jíst a pít. [15] Pak zavolal Reúel svou ženu Adnu a řekl jí: "Sestro, připrav zvláštní pokojík a odved' tam Sáru." [16] Adna odešla a ustlala v pokojíku, jak jí řekl. Když tam odvedla Sáru, dala se nad ní do pláče. Pak si utřela slzy a řekla jí: [17] "Buď dobré myslí, dcero. Nebeský Pán nechť ti dá radost místo zármutku. Buď dobré myslí, dcero." A odešla.

Tob kapitola 8.

[1] Když skončili s jídlem a pitím, chtěli jít spát. Mladíka odvedli a dovedli ho do pokojíka. [2] Tóbijáš si vzpomněl na Refáelova slova. Vzal játra ryby a

srdce z vášku, v němž je měl, a vložil je na žhavý popel z kadidla. [3] Vůně z ryby vytvořila ochrannou hráz a démon uprchl vzhůru do oblastí Egypta. Refáel se odebral za ním, spoutal mu nohy a na místě ho svázal. [4] Rodiče vyšli a zavřeli dveře pokojíka. Tóbijáš povstal ze svého lůžka a řekl Sáře: "Sestro, vstaň! Pomodleme se a vyprosme si na našem Pánu, aby nám prokázal milosrdenství a spásu." [5] Vstala a počali se modlit a prosit, aby se jim dostalo spásy. Tóbijáš začal slovy: "Požehnaný jsi, Bože našich otců, a požehnané tvé jméno po všechny věky a pokolení. Ať ti dobrořečí nebesa a všechno tvé stvoření po všechny věky. [6] Ty jsi učinil Adama. Učinil jsi mu pomoc a podporu, Evu, jeho ženu. Z obou vzešlo lidské potomstvo. Ty jsi řekl: "Není dobré, aby člověk byl sám. Učiňme mu pomoc jemu rovnou." [7] Hle, neberu si tuto svou sestru pro smilnění, nýbrž veden věrností. Přikáž, abych došel smilování, já i ona, a abychom se společně dožili stáří." [8] A oba řekli: "Amen, amen." [9] Pak se uložili k spánku té noci. [10] Když Reúel vstal, zavolal své služebníky, aby šli a vykopali hrob. Řekl si však: "Kéž by nezemřel a my se nestali předmětem posměchu a hanobení." [11] Když byli hotoví s kopáním hrobu, šel Reúel domů, zavolal svou ženu [12] a řekl: "Pošli jednu ze služek, ať se jde podívat, zdali žije. Jestliže je mrtvý, pohřbíme ho, aby se to nikdo nedozvěděl." [13] Poslali služku, zapálili svítilnu a otevřeli dveře. Ona vešla a shledala, že oba leží a spí spolu. [14] Když služka vyšla, oznámila jim, že on žije a že se nestalo nic zlého. [15] Tu začali dobrořečit nebeskému Bohu slovy: "Požehnaný jsi, Bože, veškerým čistým požehnáním. Ať ti všichni dobrořečí po všechny věky. [16] Požehnaný jsi, žes mě potěšil a že se nestalo, čeho jsem se obával, ale že jsi s námi naložil podle svého smilování. [17] Požehnaný jsi, že ses smiloval nad dvěma jedinými dětmi. Prokaž jim, Panovníku, milost a dej spásu; doved jejich život až do konce v radosti a milosti." [18] Reúel pak přikázal svým služebníkům, aby zasypali hrob, než nastane jitro. [19] Ženě nařídil: "Napeč mnoho chleba." Sám šel ke stádu, přivedl dva kusy skotu a čtyři berany a přikázal je připravit k jídlu. Začali chystat hostinu. [20] Pak zavolal Tóbijáše a řekl mu: "Čtrnáct dní odtud nikam nepůjdeš, ale zůstaňeš tu, budeš jíst a pít se mnou a potěšíš duši mé dcery, která zakusila tolik trápení. [21] Polovinu všeho, co mám, vezmi a odnes ve zdraví ke svému otci. I druhá polovina, až zemřu já a má žena, je vaše. Buď dobré myslí, chlapče. Já jsem tvůj otec a Adna je tvá matka. Jsme rodiče tvoji i tvé sestry od nynějška až navěky. Buď dobré myslí, chlapče."

Tob kapitola 9.

[1] Pak zavolal Tóbijáš Refáela a požádal ho: [2] "Azarjáši, bratře, vezmi s sebou čtyři služebníky a dva velbloudy, vyprav se do Rag a dojdí ke Gebaelovi. Dej mu potvrzení, vyzvedni stříbro a vezmi Gebaela s sebou na svatbu. [3] Víš, že můj otec počítá dny, a jestliže se zdržím jediný den, velmi jej zarmoutím. [4] Je ti také známo, co přísezně prohlásil Reúel, a já nemohu jeho přísahu porušit." [5] Refáel se tedy vypravil se čtyřmi služebníky a dvěma velbloudy do Médských Rag. Přistřeší našli u Gebaela. Refáel mu dal jeho potvrzení a pověděl mu o Tóbijášovi, synu Tóbitovu, že se oženil a že jej zve na svatbu. Gebael vstal a odpočítal mu zapečetěné měšce. Pak je naložili na velbloudy. [6] Časné ráno společně vstali a šli na svatbu. Vešli do domu Reúelova a našli Tóbijáše sedícího u stolu. Ten vyskočil a pozdravil Gebaela. Gebael se dal do pláče a požehnal mu slovy: "Muži ušlechtilý a dobrý, synu muže ušlechtilého a dobrého, spravedlivého a prokazujícího milosrdenství, kéž ti dá Hospodin požehnání nebeské, i tvé ženě i tvému otci a matce tvé ženy. Požehnaný Bůh, že jsem spatřil Tóbita, svého bratrance, v tom, jenž mu je tak podobný."

Tob kapitola 10.

[1] Tóbit každodenně počítal dny, kolik jich potřeboval Tóbijáš na cestu tam a zpátky. Když ty dny uplynuly a syn ještě nebyl u něho doma, [2] řekl si: "Jen aby tam nebyl zadržen! Nebo aby nezemřel Gebael a nebyl by nikdo, kdo by dal Tóbijášovi to stříbro." [3] Počal se rmoutit. [4] Jeho manželka Chana mu vyčítala: "Mé dítě zahynulo a už není mezi živými." Začala plakat a naříkat pro svého syna: [5] "Běda mi, mé dítě, že jsem tě, světlo svých očí, nechala jít." [6] Tóbit jí řekl: "Mlč, nestarej se, sestro, je zdrav. Jistě je tam něco zdrželo. Ten člověk, který šel s ním, je spolehlivý, jeden z mých bratří. Nermuť se kvůli němu, sestro, brzo tu bude!" [7] Ona mu odvětila: "Nech mě být a neklahej mě! Mé dítě zahynulo." Vyběhla a pozorovala cestu, po níž odešel její syn. Činila tak denně. Nikomu neuvěřila. Když zapadlo slunce, vcházela do domu, naříkala a plakala celou noc a nemohla spát. [8] Když uplynulo čtrnáct dní svatby, jak jí přísezně slíbil Reúel připravit své dceři, přišel k němu Tóbijáš a řekl: "Nech mě odejít. Víím totiž, že můj otec a má matka nevěří, že mě ještě kdy spatří. Proto tě, otče, žádám, abys mě nechal odejít, a já půjdu ke svému otci. Už jsem ti oznámil, v jakém stavu jsem ho opustil." [9] Reúel řekl Tóbijášovi: "Zůstaň, chlapče, zůstaň u mne a já pošlu posly k tvému otci Tóbitovi a podají mu o tobě zprávu." Tóbijáš mu odvětil: "V žádném případě! Žádám tě, abys mě nechal odtud odejít k otci." [10] Reúel tedy vstal a dal Tóbijášovi jeho ženu Sáru a polovinu svého majetku: služebníky a služebnice, skot a brav, osly a velbloudy, šatstvo i stříbro a nádoby. [11] Nechal je ve zdraví odejít. Rozloučil se s Tóbijášem slovy: "Buď zdrav, chlapče, a ve zdraví odejdi. Nebeský Pán ať vás provází zdarem, tebe i tvou ženu Sáru. Kéž uzřím vaše děti, než umřu." [12] Svě dceři Sáře řekl: "Odejdi ke svému tchánu, protože on a jeho žena budou nyní tvoji rodiče, jako kdyby tě zplodili. Jdi v pokoji, dcero. Kéž uslyším o tobě jen dobrou zprávu, dokud jsem živ." Rozloučil se s nimi a propustil je. [13] Adna řekla Tóbijášovi: "Chlapče a milovaný bratře, kéž tě Hospodin přivede zpět, abych viděla dítky tvé a své dcery Sáry, dokud jsem živa, dříve než umřu. Před tvář Hospodinovou svěřuji ti do péče svou dceru, nezarmucuj ji po všechny dny svého života. Jdi v pokoji, chlapče. Od nynějška jsem tvá matka a Sára je tvá sestra. Kéž dojdeme všichni stejně zdaru po všechny dny našeho života." Pak oba políbila a nechala je odejít ve zdraví. [14] Tóbijáš odešel od Reúela ve zdraví a s radostí. Dobrořečil Pánu nebes i země, Králi veškerenstva, že dal zdar jeho cestě. Sára mu řekla: "Došel jsi zdaru. Měj rodiče v úctě po všechny dny jejich života."

Tob kapitola 11.

[1] Když se přiblížili ke Kaserínu, který leží naproti Ninive, řekl Refáel: [2] "Víš, v jakém stavu jsme opustili tvého otce. [3] Pospěšme napřed, před tvou ženou, a připravíme dům, než ostatní dojdou." [4] Vyrázili oba společně. Refáel řekl Tóbijášovi: "Vezmi s sebou tu žluč." Pes pak běžel s nimi, za Refáelem a Tóbijášem. [5] Chana seděla a vyhlížela na cestu, již odešel její syn. [6] Zpozorovala, že přichází, a řekla jeho otci: "Hle, tvůj syn přichází i ten člověk, který odešel s ním." [7] Refáel řekl Tóbijášovi, dříve než se přiblížil k otci: "Vím, že jeho oči budou otevřeny. [8] Potřetí rybí žlučí jeho oči! Ten lék vytáhne a odstraní z jeho očí bílý zákal. Tvůj otec bude opět vidět a uzří světlo." [9] Chana přiběhla, padla svému synu kolem krku a řekla mu: "Opět tě vidím, mé dítě. Teď už mohu zemřít." A dala se do pláče. [10] Tóbit vstal. Klopýtal, ale přece došel ke dveřím do nádvoří. [11] Tóbijáš k němu přikročil s rybí žlučí v ruce. Dýchl mu do očí, podepřel jej a řekl: "Buď dobré myslí, otče." Přiložil lék na jeho oči. [12] Pak jej oběma rukama z koutků očí odstranil. [13] Tu padl Tóbit synovi kolem krku, dal se do pláče a řekl: "Opět tě vidím, synu, světlo mých očí." [14] A pokračoval: "Požehnaný buď Bůh a požehnané veliké jeho jméno. Požehnaní všichni jeho svatí andělé. Ať se jeho veliké jméno projeví na nás. Požehnaní buďte všichni andělé po

všechny věky. Neboť on na mě seslal bolest, a hle, vidím svého syna Tóbijáše." [15] Tóbijáš vešel s radostí a z celého srdce dobrořečil Bohu. Otcí oznámil, že měl na cestě zdar a že přinesl stříbro. Také jak si vzal za manželku Sáru, dceru Reuelovu, a ta že právě přichází a je už nablízku ninivské bráně. [16] Tóbit vyšel vstříc své snaše k ninivské bráně; radoval se a dobrořečil Bohu. Když jej spatřili ninivští měšťané, jak jde a kráčí v plné síle a že ho nikdo nevede za ruku, užasli. A Tóbit před nimi vyznal, že se nad ním Bůh slítoval a otevřel jeho oči. [17] Pak přistoupil Tóbit k Sáře, manželce svého syna, a požehnal jí slovy: "Kéž vejdeš ve zdraví, dcero. Požehnaný tvůj Bůh, že tě přivedl k nám, dcero. A požehnaný tvůj otec, požehnaný můj syn Tóbijáš a požehnaná ty, dcero. Vejdi do svého domu ve zdraví, s požehnaním a s radostí. Vejdi, dcero." [18] Toho dne nastala veliká radost všem židům žijícím v Ninive. [19] K Tóbitovi přišli také Achíkar a Nádab, jeho bratrance, a radovali se s ním.

Tob kapitola 12.

[1] Když skončila svatba, zavolal Tóbit svého syna Tóbijáše a připomněl mu: "Je čas dát mzdu tomu člověku, který šel s tebou, a přidat mu na mzdě." [2] Odpověděl mu: "Otče, jakou mzdu mu mám dát? Nepokládám za škodu, dám-li mu polovinu majetku, který se mnou přinesl. [3] Mne přivedl ve zdraví, mou ženu vyléčil, přinesl stříbro, a také tebe vyléčil. Jakou mzdu mu vůbec mohu dát?" [4] Tóbit mu řekl: "Právem mu, synu, náleží, aby dostal polovinu ze všeho, co ti teď získal." [5] Tóbijáš jej zavolaal a řekl: "Vezmi jako svou mzdu polovinu všeho, co jsi mi získal, a odejdi ve zdraví." [6] Tu je anděl oba vzal stranou a řekl jim: "Dobrořečte Bohu a vzdávejte mu chválu přede všemi živými za dobro, které vám prokázal, dobrořečte a pějte chválu jeho jménu. Slova Boží uvádějte ve známost s úctou všem lidem. Neváhejte mu vzdávat chválu. [7] Je dobré zachovávat královo tajemství, ale Boží skutky je třeba odhalovat a s úctou vzdávat chválu. Konejte dobro, a zlo vás nepostihne. [8] Dobrá je modlitba v pravdě a milosrdenství se spravedlností je lepší než bohatství s bezprávím. Je lépe prokazovat milosrdenství než shromažďovat zlato. [9] Milosrdenství vytrhuje ze smrti a očišťuje od každého hříchu. Ti, kdo prokazují milosrdenství, budou nasyceni životem. [10] Ti, kdo páchají hřích a nespravedlnost, jsou nepřátelé vlastní duše. [11] Celou pravdu vám oznámím a nic před vámi neskryji. Už jsem vám pověděl: Je dobré zachovávat královo tajemství a slavně odhalovat Boží skutky. [12] Hle, kdykoli ses modlil ty, Tóbite, i Sára, já jsem vnesl připomínku vaší modlitby před Hospodinovu slávu. A když jsi pohřbival mrtvé, právě tak. [13] Když jsi neváhal vstát a opustit svou hostinu a šel jsi pochovat mrtvého, byl jsem poslán k tobě, abych tě vyzkoušel. [14] Bůh mě rovněž poslal, abych tě vyléčil, i Sáru, tvou snachu. [15] Já jsem Refáel, jeden ze sedmi andělů, kteří jsou připraveni, aby vcházel před Hospodinovu slávu." [16] Tu se oba zděsili, padli na tvář a zmocnila se jich bázeň. [17] Refáel jim však řekl: "Nebojte se, pokoj vám. Dobrořečte Bohu po všechny věky. [18] Dokud jsem byl s vámi, nebyl jsem s vámi z vlastní laskavosti, nýbrž z Boží vůle. Jemu dobrořečte po všechny dny a pějte mu chválu. [19] Mohli jste vidět, že jsem nic nejedl; co vám bylo dáno vidět, bylo jen zdání. [20] Nyní dobrořečte na zemi Hospodinu a vzdávejte chválu Bohu. Hle, já vstupuji k tomu, který mě poslal. Sepište všechno, co se vám přihodilo." Poté se vznese vzhůru. [21] Když pak oni povstali, už jej nemohli spatřit. [22] Dobrořečili Bohu a vzdávali mu chválu. Vzdávali mu chválu za tyto jeho velké skutky, že se jim zjevil Boží anděl.

Tob kapitola 13.

[1] Tóbit řekl: "Požehnaný buď Bůh věčně živý i jeho království. [2] On trestá i smilovává se; uvádí do podsvětí hluboko pod zemí i vyvádí z veliké záhuby; není nic, co by se mohlo vymknout z jeho ruky. [3] Vzdávejte mu chválu, synové izraelští, před pohany, protože on vás mezi ně rozptýlil. [4] Tam vám uvedl ve známost svou velikost. Vyvyšujte jej přede vším živým, protože je náš Pán. On je náš Bůh, on je Otec náš. On je Bůh po všechny věky. [5] Bude vás trestat za vaše nepravosti, ale smiluje se nad vámi všemi a vysvobodí vás ze všech pronárodů, mezi něž jste byli rozptýleni. [6] Až se k němu obrátíte celým svým srdcem a celou svou duší a budete před ním jednat podle pravdy, tehdy se obrátí k vám a nebude skrývat před vámi svou tvář. [7] Nuže, vizte, co s vámi učinil, a chvalte jej na plná ústa. Dobrořečte Pánu spravedlnosti, vyvyšujte Krále věků! [8] Já mu vzdávám chválu v zemi svého zajetí. Jeho sílu a jeho velikost ukazují hříšnému pronárodu. Obratťe se, hříšníci, a čiňte před ním spravedlnost. Kdo ví, zda nenalezne ve vás zálibu a neprokáže vám milosrdenství. [9] Svého Boha vyvyšuji. Má duše vyvyšuje nebeského Krále a bude vždycky jásat nad jeho velikostí. [10] Ať o něm mluvívá a vzdávají mu chválu všichni v Jeruzalémě. Jeruzaléme, svaté město, Bůh tě bude trestat za skutky tvých synů, ale opět se smiluje nad syny spravedlivých. [11] Vzdávej chválu Hospodinu mocně a dobrořeč Králi věků. Opět bude vybudován tvůj stánek, tobě k radosti, [12] a on rozveselí v tobě všechny, kdo byli odvedeni do zajetí, a zamiluje si v tobě všechny ubohé po všechna pokolení na věky. [13] Jasně světlo zazáří do všech dálav země. Mnohé pronárody přijdou k tobě zdaleka i obyvatelé všech končin země k tvému svatému jménu, se svými dary v rukou pro Krále nebes. Pokolení za pokolení budou v tobě plesat a jméno vyvoleného města bude trvat po všechna pokolení. [14] Prokleti ať jsou všichni, kdo mluví proti tobě kruté slovo. Prokleti budou všichni, kdo tě ničí a kdo strhují tvé hradby, všichni, kdo boří tvé věže a zapalují tvé příbytky. Ale na věky budou požehnáni všichni, kdo se tě bojí. [15] Jdi už a plesej nad syny spravedlivých, neboť všichni budou shromážděni a budou dobrořečit Pánu věků. Blaze těm, kdo tě milují, a blaze těm, kdo se budou radovat z tvého pokoje. [16] Blaze všem lidem, kteří se budou rmoutit nad tebou, nad všemi tvými tresty, protože v tobě se budou radovat a spatří všechnu tvou radost až navěky. Má duše, dobrořeč Hospodinu, velikému Králi. [17] Vždyť Jeruzalém bude vybudován a v městě Boží dům po všechny věky. Blažený budu, jestliže pozůstatek mého potomstva spatří tvou slávu a vzdá chválu nebeskému Králi. Brány Jeruzaléma budou vybudovány ze safíru a smaragdu a všechny tvé hradby z drahého kamene. Věže Jeruzaléma budou vybudovány ze zlata a všechny jejich bašty z čistého zlata. Ulice Jeruzaléma budou vydlážděny karbunkulem a kamenem ofířským. [18] Brány Jeruzaléma budou zpřepěvovat písně plné plesání a všechny jeho domy budou volat: Haleluja, požehnaný Bůh Izraele. Požehnaní budou dobrořečit svatému jménu navěky a navždy."

Tob kapitola 14.

[1] Slova Tóbitova dobrořečení skončila. [2] Zemřel v pokoji stár sto dvanáct let a byl slavně pohřben v Ninive. Dvaasedesát let mu bylo, když pozbyl zraku. Když ho znovu nabyl, žil v dobrých poměrech a prokazoval milosrdenství. A nepřestával dobrořečit Bohu a vzdávat chválu jeho velikosti. [3] Když umíral, zavolal svého syna Tóbijáše a přikázal mu: "Synu, odveď své děti [4] a spěchej do Médie. Věřím výroku Božímu proti Ninive, který pronesl Nahum, že se to vše stane a dopadne na Ašúr a na Ninive. I vše, co mluvili jiní izraelští proroci, které poslal Bůh, se dostaví. Nic nebude ubrán z těch výroků, ale všechno se stane časem svým. V Médii bude spíše záchrana než v Asýrii a v Babylónu. Vždyť vím a věřím, že všechno, co řekl Bůh, se uskuteční a nastane. Jistě nevypadne ani slovíčko z těch slov. Všichni naši bratři, kteří bydlí v izraelské zemi, budou rozptýleni a

odvedeni do zajetí z té dobré země. Všechna země izraelská bude pustá, i Samaří a Jeruzalém budou pusté a dům Boží bude ve smutku. Bude na určitou dobu spáleništěm. [5] Ale Bůh se opět nad nimi smiluje a navrátí je opět do země izraelské. Opět vybudují dům Boží, i když ne takový jako první, až do té doby, kdy se naplní stanovený čas. Potom se navrátí všichni ze svého zajetí a nádherně vybudují Jeruzalém. Také Boží dům v něm bude vybudován, jak o něm mluvili izraelští proroci. [6] Všechny národy na celé zemi, všichni lidé se obrátí a budou se bát Boha vpravdě. Všichni opustí své modly, které svými svody svádějí ke lži, a budou dobrořečit věčnému Bohu ve spravedlnosti. [7] Všichni izraelští synové, zachránění v těch dnech a připomínající Boha vpravdě, budou shromážděni a přijdou do Jeruzaléma. Budou v bezpečí bydlet navěky v zemi Abrahamově. Bude jim předána do vlastnictví. Ti, kdo vpravdě milují Boha, se budou radovat, ale ti, kdo páchají hříchy a nepravost, zmizí z celé země. [8] Hle, dívky, toto vám přikazuji: [9] Služte Bohu vpravdě, čiňte, co se mu líbí. Vaším dětem ať je uloženo činit spravedlnost a prokazovat milosrdenství, ať jsou pamětliví Boha a dobrořečí jeho jménu v každém čase vpravdě a celou svou silou. Ty pak, synu, vyjdi z Ninive a nezůstávej zde. Toho dne, kdy pohřbíš svou matku se mnou, nepřebývej déle na jeho území. Vidím, že je v něm mnoho nepravosti a děje se v něm mnoho podvodů, a lidé se nic nestydí. [10] Hle, synu, co učinil Nádab Achíkarovi, který jej vychoval. Zdali jej zaživa neuvrhl pod zem. Bůh mu však odplatil za ten potupný skutek před jeho tvář: Achíkar vyšel na světlo a Nádab vešel do věčné tmy, protože chtěl Achíkara usmrtit. Ten, protože prokazoval milosrdenství, unikl z osidla smrti, které mu nastražil Nádab, ale Nádab padl do osidla smrti, a to jej zahubilo. [11] Vizte, mé děti, co způsobuje milosrdenství a co nepravost, ta usmrcuje. ? Avšak hle, má duše mě už opouští." Položili ho na lůžko a zemřel. A byl slavně pohřben. [12] Když zemřela jeho matka, pohřbil ji Tóbijáš vedle svého otce. Pak odešel, on i jeho žena, do Médie a usídlil se v Ekbatanech u svého tchána Reúela. [13] S úctou pečoval o rodiče ve stáří a pohřbil je v médských Ekbatanech. Zdědil dům Reúelův i svého otce Tóbita. [14] Zemřel ve věku sto sedmnácti let v slávě. [15] Dříve než zemřel, dozvěděl se a uslyšel o zničení Ninive a viděl, jak zajatci, které v něm zajal médský král Kyaxarés, byli odvedeni do Médie, a dobrořečil Bohu za vše, co učinil se syny Ninive a Ašúru. Zaradoval se nad Ninivem, dříve než zemřel, a dobrořečil Hospodinu, Bohu, na věky věků.